

İNAN ÇETİN

İBLİSNAME

BİR HAYALİN GERÇEK TARİHİ

♥
CAN

ROMAN

İnan Çetin
İBLİSNAME
BİR HAYALİN GERÇEK TARİHİ

Can Yayınları: 1597
Türk Edebiyatı: 459

© İnan Çetin, 2006
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006

1. basım: Ocak 2007

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Nurten Sönmezcan

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Basımevi

ISBN 978-975-07-0698-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

İnan Çetin
İBLİSNAME
BİR HAYALİN GERÇEK TARİHİ

ROMAN

CAN YAYINLARI

**İNAN ÇETİN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

İÇİMİZDEKİ ŞATO / öykü

İnan Çetin, 1966 yılında doğdu. Kütüphanecilik, yayıncılık, kitapçılıkla uğraştı. Öyküleri Adam Öykü’de ve çeşitli edebiyat dergilerinde yayınlandı. İlk kitabı *Bin Yapraklı Lotus*, 2003’te İş Bankası Kültür Yayınları arasında çıktı.

İÇİNDEKİLER

1. K. Kenti, Babam ve Şapka	9
2. Pervin Kimin Yasını Tutuyor?	18
3. Hayallerimiz ve Biz	21
4. Çağrışım	31
5. Biraderler Fotoğrafhanesi (<i>İblisname</i> I. Bölüm)	48
6. Şeytan Mantıklı Bir Melekti.	56
7. İyi Bir Haber	70
8. Buna İnanmıyorum, İnanmayacağım (<i>İblisname</i> II. Bölüm).	83
9. Bu Sözcüğün Anlamını Biliyor musun?	92
10. Dünyanın En Güzel Hikâyesi	106
11. Sevgi ve Şiddete Dair	116
12. Nazara Geldi Kızım (<i>İblisname</i> III. Bölüm).	125
13. Gerçekten Sen misin, Oya?	130
14. Güzellik Şurubu	142
15. Öldüren Korku ve Sevgi (<i>İblisname</i> IV. Bölüm)	148
16. Oyun İçinde Oyun	158
17. Yüzüme Dokun	167
18. Ne Biçim Bir Şaşkınlık Öyle?	172
19. Şeytan (<i>İblisname</i> V. Bölüm)	179
20. Karamsar Diyalog.	183
21. İkimiz de İstanbul'u Seviyoruz, İkimiz de Kadınları Seviyoruz	187
22. Bedene Dair.	195
23. Merhamet Evi'nin Gizemi Derinleşiyor	200
24. Sevgili Oğlum (<i>İblisname</i> VI. Bölüm).	210
25. İşaret.	220
26. Beyaz Yalan	224

27. Akıl Tutulması (<i>İblisname</i> VII. Bölüm)	231
28. Orada Ne Var?	238
29. Şeytan Bunun Neresinde? (<i>İblisname</i> VIII. Bölüm)	242
30. Beni Kimse Tanımıyor.	245
31. En Uzun Gün.	246
32. Kurban Edilmiş Köpek	248

BİRİNCİ BÖLÜM

K. KENTİ, BABAM VE ŞAPKA

K. kentini gezen biri, kentin tarihi hakkında pek çok tahminde bulunabilir. Görkemli ve dokunaklı aşk hikâyelerinin, zalimlerin, filozofların bu eski yurdunda tarihin dipsiz denizine düşmek işten bile değildir. Ama buranın çekici yanının yalnızca bu olduğunu sananlar yanılır; bu topraklarda yaşayan insanların, tarihin derinliklerinden gelen o tuhaf seslerin etkisiyle, fazlasıyla hayalperest oldukları söylenir.

Babamın işi, sürekli kasaba kasaba, kent kent gezmesini gerektiren bir işti. K. kenti de babamın Kudüs' üydü; İstanbul dışına her çıkışında K. kentine uğrardı mutlaka. Bunun nedeni, uzaktan akrabası olduğunu söylediği Fikri Bey'di, bu uzak akrabadan sürekli söz ederdi. Anlattığı hikâyeler birbirinin aynısı olsa da, babam anlattıklarını hep değiştirerek allandırıp pullandırdığı için, Fikri Bey ve yöneticisi olduğu Merhamet Evi yalnızca coğrafi değil, ruhsal dünyamın da en uzak, en bilinmeyen merkezi olurdu.

On beş yaşımdayken, yani ortaokul ikinci sınıftayken, bir pazar akşamıydı, babam ansızın hastalanmış, bir hafta sonra da ölmüştü. Kim bilir ne zaman -tarihini kimse bilmiyor- babamın "büyük aile" dediği topluluk her nedense dağılmış, her biri başka başka kentlere göçmüş. Bu akrabalardan pek çoğu babamın cenazesine gelmişti, ama Fikri Bey gelmemişti. Tam olarak hayırsız bir akraba değilse de, en azından hayal kırıklığına uğratmıştı beni, bir şaşkınlık ve üzüntü kaynağı olmuştu benim için.

On yedi yıl önceydi bu. Daha sonra, K. kentine gittiğimde, Fikri Bey imgesi hiç istemediğim biçimde değişmiş, kaybolmuş kahramanını arayan bir çocuk gibi, her biri ötekine ve sonra bir başkasına bağlanan yüzlerce sokakta geçmişimin ve kahramanımın izlerini arar olmuştum. Babamın anlattıklarından aldığım tatları, çıkardığım anlamları bulamayacağımı bilmeme karşın, içimde dinmek bilmeyen bir merak vardı yine de, çünkü babam Fikri Bey'den ve K. kentinden söz ederken, Merhamet Evi'nin nasıl bir yer olduğunu tam tamına anlatmazdı. O zamanlar, bir gün gitmek zorunda kalacağım K. kentini Gılgamış Destanı'nda geçen bir yer sanırdım, babam orayı hep hayal edeceğimi ama asla gitmeyeceğimi düşünmüş olmalıydı, sorun buydu galiba.

Şimdi K. kentindeyim. Karımı bulmak için. Oya'nın, üzerinde fazla durulmayacak bir bahane yüzünden beni terk ettikten sonra, K. kentine gidip Merhamet Evi'ne sığındığımı duymuştum. Merhamet Evi'nin yöneticisinin akrabam olduğunu biliyor muydu, emin değilim; Merhamet Evi'nin nemenem bir yer olduğunu biliyor muydu, bundan da emin değilim. Bildiğim tek şey, başım zonkluyor, tüm bedenim küçülüp göğsümün arasındaki küçük bir alana toplanmış gibi oluyor; bir eziklik, korku ve özlem duyuyordum. Anlatmaya çalıştığım bu hikâyenin karımı aramamın hikâyesi olmakla yetinmeyeceğini, dirençle başka başka şeylerle, daha ayrıntılı ve yoğun anlarla boğuşacağımı hissediyordum artık. Kendi dünyamda gezinmekten öyle huzursuzdum ki...

Günler sonra, Fikri Bey'i Merhamet Evi'nde ziyaret etmeye karar verdim. Hakkında çok şey duyduğum, ama kimsenin tam olarak neler olup bittiğini bilmediği, hikâyelerle kaynaşan bu mekânı görmek için sabırsızlanıyordum. Öğrenebildiğim kadarıyla, ya-

pımı çok eskilere dayanan bu dört bina otuz dokuz yıl önce onarılmış ve Merhamet Evi olarak hizmete açılmıştı. İlk bakışta burada neler olup bittiğini kestirebilmek kolay değildi, ama insan buraya adım atar atmaz nasıl davranması gerektiğini biliyordu sanki. Sözcükler yalnızca kendi doğal anlamlarının değil, gizlin bıraktığı boşlukların da aktarıcısı oluyor, birdenbire her şeyin özü, anlamı öylesine yabancı geliyordu ki insana, ansızın bir yığın tehlikeli işaretle karşı karşıya kalmak kaçınılmaz oluyordu.

Kentin birkaç kilometre dışındaydı Merhamet Evi. Çevresi meyve ağaçlarıyla kaplıydı; herkesin farklı yerlerden geldiği, kendileriyle birlikte gelenek ve göreneklerini, inançlarını getirdiği bir kervansaraydı sanki. Dokuzar kubbesiyle her bina birbirine benzediği kadar, birbirinden farklıydı da. Örneğin, her binanın yüzü bir yöne bakıyordu: doğu, batı, güney ve kuzeye. Bu mimarinin neyi ifade ettiğini binaların tarihini bilmeden de yorumlayabilirim ama ukalalık etmek istemem, bina binadır; daha sonraki günlerde, “Doğu aydınlığı, Batı karanlığı ifade eder,” diyen Fikri Bey’in deveyi pire, pireyi deve yapan fikri de büsbütün saçma gelmişti bana.

Fikri Bey’in tıpkı bir peygamberinki gibi uzun beyaz sakalı, kalın beyaz kaşları vardı ve yüzünde ulvi bir hava... Ama bu yüzdeki iki kara göz fırl fırlıdı; yüzyıllar öncesine aitmiş gibi gelen derin bir bakışı çağrıştıran, dünyanın bütün ak ile karasını kendisinde toplamış, hayatımda gördüğüm en ürkütücü gözlerdi. Belki de bu yüzden, kapıdan içeri girerken başıma sanki yeni bir şey geleceğine ilişkin bir duyguyla sarsılmıştım. Nasıl davranacağımı kestirememiştim ilkin; sonra, Fikri Bey’in hayatında hiçbir zaman evlat sevgisini, hatta herhangi bir sevgiyi yaşamadığını acıyla düşündüm nedense. Yıllar sonra gördüğü oğluna sarılan bir baba gibi bana sarılacağını, gözlerinden yaşlar boşanacağını; yufka yürekli babama benzediğini ve benzeri

şeyler aklımdan geçti de öpmek için eline sarıldım. Öptürmedi.

“Sağ ol oğlum,” dedi, “otur.”

Tatlı tatlı yüzüme baktı, sonra yüzünü acıyla buruşturarak,

“Babana ne kadar da benziyorsun,” diye fısıldadı.

Çok yakından inceliyordum onu. Tümcelerinin sonunda yüzündeki çizgiler iyice yumuşuyordu; bu acıklı, kederli, zavallı yüz, sanki yıllardır yumuşaklığını, sevecenliğini yitirmişti de, babamı anımsayınca kendini salıvermişti. Salıverince de, babamın yüzüyle Fikri Bey’in yüzü arasında belli belirsiz bir benzerlik hissetmiştim.

Kısa bir hoşbeşten sonra, bir ermiş havasıyla, eski yokluk yıllarında babamla kent kent gezerken kurdukları hayallerden söz etti Fikri Bey. O zamanlar, yüzde otuzunun ancak okuma yazma bildiği Türk halkına – babamın çok sevdiği ama Fikri Bey’in hayatın gerçekliğinden uzak dediği– kitaplar satarlarmış. Köhne otel odalarında uyku tutmadığı gecelerde okuyup ezberledikleri hikâyeleri, ayetleri, hadisleri ve tarihi olayları seçkin müşterilerine bülbül gibi şakıyarak anlatırken, her konuyu eleştirisine bağımlı kılmak isteyen, her aklına eseni tartışma konusu yapma boşboğazlığıyla gururlanan arzuhalcilere, devlet dairelerinin çokbilmiş beylerine, kent in ileri gelenlerine asla “Hayır, yanılıyorsunuz,” demezlermiş. Tüccarların hayalleriyle babam ve Fikri Bey’in hayalleri böylece birbirine karışmış. Hurafelerin körleştirdiği bu insanlara, sözgelimi, “şapka”nın önemini anlatırken babam, “her tarikatın kendine özgü giyim kuşam biçimi, saç sakal tıraşı olduğu gibi, şapkanın da cumhuriyetin uygarlık sembolü olduğunu” söylemiş. Ama bu sözler babamı soğuk soğuk terletirmiş, çünkü bu mantığını başka bir mantığın harekete geçirdiğini düşünürmüş ve daha sonra Fikri Bey’le sohbetlerinde, “aslında bunun, Muham-

met, İsa ve Musa'nın dinlerinin hep birlikte yaşamasını çağrıştıran bir yenilik olduğunu, çünkü Anadolu'daki insanların başlarında gördüğü sekiz köşeli şapkanın sekiz köşesinin, İbn-i Arabi'nin sözünü ettiği dokuz temel basamağın sekizini işaret ettiğini, dokuzuncu basamağın anahtarının ise sekiz basamağın başarıyla çıkılması sonucunda ele geçirileceğini" söylemiş. Fikri Bey bu yorumu, babamın aptallığıyla değil, ülkenin işaretler hastalığına tutulmuşluğuyla ilişkilendirmiş. Harput'a yaptıkları bir gezi sırasında, dokuzuncu basamağın "insanın kendi kendini öldürmesi" olduğunu söyleyen bir yaşlı adama hak veren Fikri Bey, o zamandan beri, insanı *pişiren* bu yaratıcı düşüncüyü küçümsemek yerine geleceğinin sihirli ve uzak hayalleriyle şimdinin ruhu arasında bir bağ aramaya başlamış. Elbette mecazi anlamda kullanılan "insanın kendi kendini öldürmesi" düşüncesini aklın süzgecinden geçiren Fikri Bey, yıllar sonra bunu her düşündüğünde başka bir şeyi anımsadığını; istemeden içine düştüğü bu hayaletimsi dünyanın ağır yükünü taşıyıp taşıyamayacağını da pek çok kez aklından geçirmiş. Kafası, kurduğu sahneler, tuzaklar ve sözcük oyunları doluymuş; akılcı açıdan söylemek gerekirse, kapalı, ışsız, küf ve ölüm kokan çilehanelerde ömrünü tamamlayan, dünyanın sırlarını bilmeleriyle övünen zavallıların destekçisi olmayı istemezmiş hiç.

Sözleri, bakışları geçmişin izini arıyordu sanki ve bir anlığına üstümde kilitleniyordu. Kederle ördüğü bu yer, zaman, mekân değiştirmenin daha ne kadar süreceğini düşünürken ben, o, aynı titizlikle anlatmaya devam ediyordu. Geçmişini aydınlatan bütün ayrıntılar dönüp dolaşıp ölümünün yasını tuttuğumuz babamın küllenmekte olan hayal ve anılarına bağlanıyordu sonunda.

"Başındaki şapkayı görünce," dedi Fikri Bey, "babamın karşımda oturduğu duyusuna kapıldım. Acıla-

rını tazelediğim için bağışla beni, oğlum.”

Neredeyse babam gibi davranıyordu. Geçmişiyile şimdi arasındaki tuhaf ilişkiye bakılırsa, yaşamını yoksul, kimsesiz, budala, düşkün, özürlü, lanetlenmiş vs. gibi insanların arasında geçirmesinin anlaşılır pek çok nedeni vardı. Böylece, Fikri Bey, rastlantılar değil nedenler üstüne kurulu hayatının babaminki ile birebir benzeştiğini, ikisinin de tarihten esinlenerek, hayata özgü zayıflıkları gizlemeye çalışan kişilerin tuzağına düşmediklerini söyledi. Bununla ne demek istediğini anlamamıştım ama, bu düşünceleri yalnızca Fikri Bey’in düşünceleri olarak değil, aynı zamanda hiçbir düşünürün hileyle örtemediği bir gerçek olarak aldım. Ancak aklın mutlak takipçisi olmayı başaramamıştım, her şeyi olduğu gibi görsem de, bazen korku ve umutla, tıpkı ışığa aşırı yakınlığın gözü kör edeceği gibi, gerçeğe aşırı yakınlığınsa akli körelteceğini düşünürdüm.

Beni bu karmaşık ve yararsız düşüncelere sürükleyen Fikri Bey’di elbette, kurtaran da yine o oldu. Önünde, eski ahşap masanın üstünde bir kitap duruyordu; konuştuklarımızla kitap arasında bir ilişki kurmak hiç güç olmadı doğrusu. Sanki planlanmış bir şeydi. Öyle ki, Fikri Bey, otuz beş yıldır sakladığı kitabı bugün raftan indirilmiş, benim Merhamet Evi’ne gelişimden birkaç dakika öncesine kadar yeni bir âlemin eşiğinde olduğunu ve bu âlemler arasındaki ölçülü uzaklığı nasıl aşabileceğini düşünüp duruyormuş. Ona inandım, çünkü kitaplara olan sevgisi gözlerinden okunuyordu. Pek çok Türk yurttaşı gibi o da, bir zamanlar atalarının yazıp çizdiği Osmanlıca’yı bilmiyordu, öğrenmeyi de düşünmemişti. Gözleri yine tehlikeli bir ışıqla parladı bir an.

“Yanılmıyorsam üniversitede tarih okumuşsun, doğru mu?” diye sordu.

“Doğru,” dedim.

“Osmanlıca biliyor musun?”

“Evet.”

Kimsenin anlamayacağı özel bir önemle kitaplardan, bir kitabı kitap yapan fikirlerden, o fikirlerin içindeki bulmacalardan söz ederek bitmez tükenmez bir söylev çekip şaşkınlığa düşürdü beni.

“Şu kitaba bir bakıver öyleyse,” dedi.

Uzattığı kitabı aldım. Sarımsı bir kapağı vardı. Dikkatle kapağını açıp sayfaları yavaş yavaş çevirmeye başladım; çok eskiydi, sayfaları elimde kalacak diye korkuyordum.

“Evet,” dedi, “bir şey söylemeyecek misin?”

Kitabın değerini öğrenmek istediğini sanarak, “Bana kalırsa beş para etmez,” dedim.

Tatlı, sakın, neredeyse muzipçe gülümsedi. Bir tarihe tanık olmanın ve sevdiğimiz ya da sevmediğimiz birinin karanlığın içinden ansızın çıkıvermesinin heyecanını hissediyordum, ama kendi anılarıyla birlikte eskiyen, yitip giden hikâyelere kayıtsızlığımın, Fikri Bey’in gözünde bağışlanamaz bir şey olduğu duygusuna kapılmaktan alamamıştım kendimi. Belki de, yıllardır uğraştığım çevirmenlik mesleği beni kurmaca dünyalardan soğutmuştu. İngilizce ve Osmanlıca’dan yaptığım çevirilerle sarmalanan dünyam, babam öldükten sonra beklentilerimi ertelemişti hep, masa başında kurduğum dünyaların beni gerçeklikten uzaklaştırdığı kuşkusunu taşıyordum. Gerçi gerçek dünyalardı, sayfalara bağlı kalışları, onları kâbusumsu gerçeklikten uzaklaştırmazdı asla. Yine de, zaman zaman gerçek onlardan hoşlanmazdı. Gece geç saatlere kadar soluk, ruhsuz lambalar altında insan yüzleriyle kaynaşan harflerin arasında gezinirken bu heyecana her kapılışımda, çoğun huzursuzluğa kapıldığım da yadsınamaz bir gerçektir ne yazık ki.

Şimdi aynı duyguyla sayfaları çevirirken kendi geçmişimin kalbine iniyordum. Gözle temas eder etmez canlanan sözcükler, bir boşluk ararcasına dallanıp

budaklanan tümceler birbirine açılan kapılardan geçce geçce zihnimi kendi gerçekliğinden uzaklaştırıyor, hayatı güçlü bir kanıt olarak sürüyorlardı önüme.

Kitabı kapattım sonunda. Kuşkusuz ki, bu kısacık göz gezdirişten bir sonuca varmam olanaksızdı, hem sahte bir yüz takınıp Fikri Bey'i aldatmak zorunda da değildim.

"İlginç bir kitaba benziyor," dedim. "Adı *İblisname*, yazarının adıyla Elif."

Fikri Bey kalemlikten bir tükenmez kalem aldı, önündeki Kelebek Limited Şirketi takvimi yaprağına İblis'in resmini çizecekmış gibi –bende bıraktığı duygu buydu– birkaç saniye düşündü. Kitabın adından büyülenmiş gibi bir hali vardı. Şimdiye dek konuştuklarımız arasında muhteşem bir bağ kurmasını bilmiş, konudan konuya yumuşak geçişleriyle usta bir konuşmacı izlenimi bırakmıştı bende.

"Merak ediyor musun?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle."

"Türkçe'ye çevirmeye ne dersin, yapabilir misin?"

Bir an sessiz kaldım. Kafamın içinde sözcükleri aradığım ya da konuşmaya tereddüt ettiğim için değil, Fikri Bey'le bu kitap arasında gizli bir ilintinin olabileceğini düşündüğüm için. Bu, biraz fazla ileri gitmek demekti, çünkü sezgi gücüm tamamen sıfırdı. Ama özellikle bir şeyler sezdiğim izlenimi vermekten zevk alıyordum, bu yüzden, sanki bir şey ansızın, gözlerimin önüne bu gerçeği sermişçesine bekledim bir süre, sessizce. Sonra, çevirebileceğimi söyledim.

Sonraki dakikalarda Fikri Bey'in tuhaf bir akıl yürütmeyle ve hiçbir kuşkusu yokmuşçasına dünyanın doğrudan yöneticisi olan insanoğlunun garip yasalarını anlatırken –kitaptan söz ederken ansızın bu konuya geçmişti– hayattan bir öç alma düşüncesi taşıdığını anladım. İnsanı hem yüceltiyor hem alçaltıyordu. Sanki çocukluğundan bugüne yaşadığı zamanın içinden

hep aynı dünyayı izleyen, tanıdık bildik şeylerden söz eden ama bütün bunların içinde tamamen aykırı olan bir Fikri Bey oturuyordu karşımda.

Akşam olmak üzereydi. Oya'dan bana kalan kol saatime baktım, kalkmak istiyordum, ama bu son bir saat içinde sanki olaylar ve zaman birbirini tekrarlayarak, yitip yine ortaya çıkarak, insani kaygı mavalından mutsuzluğu, ihaneti, haksızlığı, yalnızlığı, adaletsizliği üretiyordu Fikri Bey'in ağzından. Bu arada, bir yıkıntıya dönüşmüş Fikri Bey'in yüzünde yinelemelerin çağrışımlarıyla oradan oraya sürüklenen geçmişimin ve karımın izlerini görüyordum ben. Yüzlerce kez düşünme karşın, ona Oya'nın Merhamet Evi'nde olup olmadığını soramamıştım.

İzin isteyip oradan ayrıldım, dışarı çıktığımda, Fikri Bey'in bana anlattıkları, benim onları yaşamadan hissetmem, sonra sokaktaki mırıltılar, birbirine çarpan nesnelere sesi, köpek havlamaları, ayak sesleri, K. kentinin uğuldayan görüntüsü aklıma bütün korkunçluğuyla karımı aramamın gerçek nedenini getirmekle kalmadı, bütün bu seslerin, görüntülerin beni bir anda yutacaklarından korktum.

İNAN ÇETİN

İBLİSNAME

ROMAN

Daha önce *İçimizdeki Şato* adlı öykü kitabını yayınladığımız öykücümüz İnan Çetin'den bu kez bir roman. *İblisname: Bir Hayalin Gerçek Tarihi*. Kendisini terk eden karısını bulmak umuduyla gizemli K. Kentine gelen Emir, eski zamanlardan çıkıp gelmiş insanlarla, bu insanların birbirlerine anlata anlata bitiremedikleri esrarengiz hikâyelerle çevrelenmiş bir evde bulur kendini... Kentlilerin Merhamet Evi dedikleri bu gizemli yer bir çeşit düşkünler evidir. Burada ruhlarını sağaltmaya çalışan insanlar oturup birbirlerine gördükleri şiddeti, savaşı, ülkenin her yanına yayılmış çürümeyi, ölümleri, intiharları anlatırlar. Ama tuhaf bir biçimde, anlatılan her hikâye onları Adem ile Havva'ya, onları yoldan çıkararak şeytana ve bu şeytanın akılların alamayacağı kadar uzun ömrüne ve itibarına götürür. İblisname, Emir'iyle, Oya'sıyla, Pervin'iyle, Merhamet Evi'nin esrarengiz yöneticisi Fikri'siyle, unutulmayacak bir roman.

KAPAK RESMİ: ZÜBDETÜ'LT-TEVÂRİH'ten
(16. yüzyıl, Türk ve İslam Eserleri Müzesi)

ISBN 978-975-07-0698-1

9 789750 706981

<http://www.canyayinlari.com>